EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Festa menor

Ras i curt: per molta crisi que hi hagi, Manresa no té una Festa Major a l'alçada de la seva magnitud i importància com a capital del centre del país. I penso que la meva opinió és àmpliament compartida. El problema no és estrictament de persones, sinó de model. I la dinàmica que estanca i torna gris aquest model ja ve de lluny.

D'entrada, convindrem que, del programa actual, no tot és per llençar a les escombraries. Entre altres motius, perquè s'hi inclouen posades de llarg d'entitats i tradicions culturals ben arrelades a la identitat manresana. Aquestes, òbviament, s'han de conservar adaptades als nous temps. En segon terme, també podem estar d'acord, majoritàriament, que l'última gran decisió global referida a la fixació dels espais lúdics: el trasllat de les activitats massives al centre de la ciutat, va ser i, segueix sent, un encert amb tots els petits peròs que vulguem buscar-hi.

Arribats a aquest punt, entrem de ple en el gruix i els actes centrals de la festa. I aquí, precisament, és on tot plegat grinyola. M'estalviaré de repassar els comentaris en període electoral de l'actual regidor del Cultura, Joan Calmet, respecte a la Festa Major. De la mateixa manera, també estalviaré als crítics amb les meves reflexions els arguments per defensar el programa confegit en els darrers anys. Sí, el ciutadà és conscient que: el pressupost és limitadíssim, és molt complex fer content a tot l'espectre poblacional, el programa és necessàriament ampli i divers, cal treballar amb antelació per garantir la presència dels artistes, hi ha condicionants tècnics i de seguretat de tot tipus i, fins i tot, també admetrem l'excusa que s'esgrimeix als fotetes crònics... Aquella que, els membres de l''establishment'' manresà verbalitzen tot dient: ''aquells que teniu tantes idees i ho teniu tan clar, veniu a pencar i arromangueu-vos!'' En tot cas, de cara a l'any que ve, que ens truquin.

Bromes a part i conseqüentment, de la mateixa manera que posava sobre la taula la corresponsabilitat dels manresans i les manresanes en el trencaclosques que suposa vertebrar les propostes, també ''disparo'' sobre la seva línia de flotació i, en un exercici de transparència molt necessari en els temps que vivim, crec que el ciutadà hauria de saber. Qui programa els actes? Qui en fa la selecció? Quins són els intermediaris i/o representats entre ciutat i artistes? Aquesta és una ciutat amb una vida pública amb poques cares i, algunes, surten massa sovint darrere de totes les portes. Hi ha alguna persona o comissió destinada a cercar recursos externs i privats al marge dels públics que emanen del pressupost municipal? Es treballa amb suficient previsió? Si som pocs i ''mal avinguts'', potser podem ampliar l'esperit festiu a altres agents que operen a la ciutat.

Una reflexió per anar acabant. Trobo ridícul que, en episodis d'autèntica ''economia de guerra'' en l'apartat cívic i cultural, la Festa Major, diguem-ne ''oficial'', sovint encara es plantegi en termes de ''rivalitat'' respecte a la Festa Major Alternativa. Una alternativa, dit sigui de passada, tant o més consolidada que l'oficial. Malgrat que es planteja la complementarietat i, de fet, així es viu entre la ciutadania en un flux natural de públic entre una i altra, la convivència entre els organitzadors de totes dues continua sent ''tèrbola''. Suposo que l'orgull (ideològic?) dels alternatius i la magnanimitat dels que programes amb diners de la Casa Gran tampoc hi ajuda. En tot cas, ara que els recursos són escassos, potser podrien fer un esforç per entendre's encara una mica més.

Tot i així, la FMA atresora i té consolidadíssims aspectes molt positius dels quals els programadors de l'''oficial'' podrien prendre bona nota. En destaquen, entre altres de menor relleu, el valor intrínsec per generar caliu i ambient festiu i la capacitat dels impulsors per elaborar una programa en bona part autosubvencionat al marge dels ja clàssics missatges sociopolítics.

La revisió del model de festa és urgent. No n'hi ha prou amb passar un correu o una circular

perquè les entitats facin públic si tenen algun acte per incloure a la Festa Major o demanar suggeriments indiscriminadament a la ciutadania. Cal buscar sinergies comunes entre institucions públiques i privades, canalitzar i repensar propostes, cercar actiu humà i econòmic en les entitats que tenen gent i trempera i, sobretot, començar a treballar des de ja. A programar el mateix de cada any, com queda clar, sempre hi serem a temps.